

6) w art. 42:

a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) na zapłatę kary pieniężnej wymierzonej w postępowaniu dyscyplinarnym — na podstawie prawomocnego orzeczenia o ukaraniu.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Z uposażenia żołnierzy odbywających nadterminową zasadniczą służbę wojskową mogą być dokonywane również potrącenia na zaspokojenie roszczeń z tytułu kosztów postępowania dyscyplinarnego — na podstawie prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne.”,

c) w ust. 2 w zdaniu pierwszym skreśla się kropkę oraz dodaje się wyrazy „oraz kary pieniężnej wymierzonej w postępowaniu dyscyplinarnym.”,

d) w ust. 3 wyrazy „w ust. 1 i 2” zastępuje się wyrazami „w ust. 1, 1a i 2”.

Art. 124. W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz.U. z 1994 r. Nr 19, poz. 70 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 34, poz. 163, z 1996 r. Nr 77, poz. 367 oraz z 1997 r. Nr 90, poz. 557, Nr 98, poz. 604, Nr 106, poz. 679, Nr 117, poz. 752 i 753 i Nr 124, poz. 782) w art. 64 wyrazy „53—56” zastępuje się wyrazami „53, 56”.

Art. 125. W ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, z 1996 r. Nr 1, poz. 1 i z 1997 r. Nr 28, poz. 153) w art. 16 w ust. 2 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „a także okresy, w czasie których żołnierz nie pełnił służby wskutek wymierzonej mu kary dyscyplinarnej usunięcia z zawodowej służby wojskowej — jeżeli następnie została ona uchylona.”

Art. 126. W ustawie z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej (Dz.U. z 1996 r. Nr 10, poz. 56 i Nr 102, poz. 474 oraz z 1997 r. Nr 121, poz. 770) w art. 9 skreśla się ust. 1.

Art. 127. Jeżeli przewinienie dyscyplinarne zostało popełnione przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) żołnierz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną na zasadach określonych ustawą, chyba że przepisy dotychczasowe są względniejsze,

2) postępowanie dyscyplinarne prowadzi się według przepisów ustawy również do uchylania prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych oraz orzeczeń sądów honorowych; jeżeli jednak zostało wydane orzeczenie w pierwszej instancji, postępowanie dyscyplinarne prowadzi się do jego zakończenia według przepisów dotychczasowych.

Art. 128. 1. Kary dyscyplinarne nie wykonane przed dniem wejścia w życie ustawy podlegają wykonaniu według przepisów ustawy.

2. Po wejściu w życie ustawy nie wykonuje się kar dyscyplinarnych nie przewidzianych w ustawie.

3. Kary dyscyplinarne, których wykonanie odroczo- no lub przerwano na podstawie dotychczasowych przepisów, podlegają wykonaniu według przepisów ustawy.

4. Przepis art. 125 ma zastosowanie do kar dyscyplinarnych prawomocnie wykonanych, a następnie uchylonych po dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 129. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz.U. z 1992 r. Nr 5, poz. 17 i z 1997 r. Nr 117, poz. 753) pozostają w mocy do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie niniejszej ustawy, o ile nie są sprzeczne z jej przepisami, nie dłużej jednak niż przez trzy miesiące od dnia jej wejścia w życie.

Art. 130. Tracą moc przepisy ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz.U. z 1992 r. Nr 5, poz. 17 i z 1997 r. Nr 117, poz. 753), z wyjątkiem przepisów rozdziału 6 oraz art. 44, 45 i 47.

Art. 131. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1998 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

945

USTAWA

z dnia 4 września 1997 r.

o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji w związku z reformą systemu ubezpieczeń społecznych.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady tworzenia, działania i prywatyzacji funduszy przemysłowych, zwanych dalej „funduszami”, oraz zasady emisji świadectw udziału

owych funduszy przemysłowych i ich wymiany na akcje funduszy.

Art. 2. Fundusze tworzone są przez Skarb Państwa w celu:

1) restrukturyzacji przedsiębiorstw państwowych i spółek z udziałem Skarbu Państwa w wybranych

działach gospodarki narodowej, zwanych dalej „działami”, oraz przyspieszenia prywatyzacji w tych działach,

- 2) wykorzystania części majątku Skarbu Państwa na cele związane z reformą systemu ubezpieczeń społecznych,
- 3) zapewnienia korzyści płynących z prywatyzacji majątku Skarbu Państwa osobom, które nie nabyły akcji lub udziałów prywatyzowanych spółek na zasadach preferencyjnych albo nieodpłatnie.

Art. 3. 1. Fundusze tworzone są w formie spółek akcyjnych.

2. Prawa i obowiązki Skarbu Państwa jako założyciela i akcjonariusza funduszy wykonuje Minister Skarbu Państwa.

3. W sprawach nie uregulowanych w niniejszej ustawie do funduszy stosuje się przepisy Kodeksu handlowego.

Rozdział 2

Tworzenie funduszy i ich kapitał

Art. 4. 1. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) działy objęte tworzeniem funduszy,
- 2) listę spółek z wyłącznym udziałem Skarbu Państwa, których akcje mają być wniesione do funduszy,
- 3) listę przedsiębiorstw państwowych podlegających komercjalizacji w celu wniesienia ich akcji do funduszy,
- 4) listę funduszy oraz przedsiębiorstwa i spółki z list, o których mowa w pkt 2 i 3, których akcje mają być wniesione do poszczególnych funduszy.

2. Rada Ministrów może, w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, wskazać działy, w których utworzone fundusze mogą wydawać Skarbowi Państwa akcje uprzywilejowane co do głosu, przy czym uprzywilejowanie to nie będzie przekraczało dwóch głosów na jedną akcję. Uprzywilejowanie to wygasa w razie zbycia akcji przez Skarb Państwa, a akcje podlegają zamianie na akcje na okaziciela.

3. Przed wydaniem rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, muszą być wykonane analizy ekonomiczne dotyczące celowości utworzenia poszczególnych funduszy.

Art. 5. 1. Akcje spółek klasyfikowanych w jednym dziale muszą być wniesione co najmniej do dwóch funduszy.

2. Do jednego funduszu mogą być wniesione akcje z kilku działów.

3. Określenie terminów utworzenia poszczególnych funduszy oraz terminów wniesienia do nich akcji spółek określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 4 ust. 1, należy do Ministra Skarbu Państwa jako założyciela funduszy. Wniesienie powinno nastąpić równocześnie w nie mniej niż trzech funduszach, zwanych dalej łącznie „grupą funduszy”.

Art. 6. 1. Minister Skarbu Państwa tworzy fundusz aktem założycielskim, w którym określa statut funduszu i zobowiązuje się objąć akcje, wnosząc na ich pokrycie wkład pieniężny niezbędny do zarejestrowania funduszu, oraz powołuje radę nadzorczą funduszu.

2. Akcje funduszu są akcjami na okaziciela, z wyjątkiem akcji uprzywilejowanych, obejmowanych przez Skarb Państwa na podstawie ust. 1 i art. 8 w funduszach, o których mowa w art. 5 ust. 3.

Art. 7. 1. Wniesienie przez Skarb Państwa akcji spółek do funduszu następuje na podstawie uchwały o podwyższeniu kapitału akcyjnego i aktu o objęciu akcji.

2. Cenę emisyjną akcji funduszu określa uchwała, o której mowa w ust. 1, na podstawie wartości akcji spółek określonej w stosunku do wysokości ich kapitałów własnych.

3. Wysokość kapitału własnego spółki, o której mowa w ust. 2, ustalana jest:

- 1) na podstawie sprawozdania finansowego spółki na dzień jej przekształcenia, jeżeli spółka nie zakończyła pierwszego roku obrotowego,
- 2) na podstawie sprawozdania finansowego spółki za ostatni rok obrotowy zbadanego przez podmiot uprawniony do badania, w pozostałych przypadkach.

4. Spółki zakończą badanie sprawozdań finansowych, o których mowa w ust. 3, dokonane przez podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych, w terminie trzech tygodni od dnia bilansowego.

5. Wartość wniesionych przez Skarb Państwa do funduszu akcji spółek, ustaloną zgodnie z ust. 3, należy skorygować w oparciu o wielkość kapitału własnego, wynikającą z pierwszego po wniesieniu akcji, zbadanego przez podmiot uprawniony i zatwierdzonego sprawozdania finansowego spółki.

6. Różnica pomiędzy wartością wniesionych do funduszu akcji, ustaloną zgodnie z ust. 5, a dotychczasową ich wartością ustaloną zgodnie z ust. 3 wpływa na kapitał zapasowy funduszu.

7. W sprawozdaniu finansowym funduszu wartość akcji spółek określona w ust. 3, a następnie skorygowana zgodnie z ust. 5, będzie ujmowana jako cena nabycia.

8. Do wkładu, o którym mowa w ust. 1, oraz do akcji objętych na podstawie tego przepisu nie stosuje się przepisów art. 312, 313, 315 i 347 Kodeksu handlowego.

Art. 8. 1. Skarb Państwa wnosi do funduszy wszystkie posiadane akcje spółek objętych listami, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3, z wyjątkiem akcji podlegających nieodpłatnemu udostępnieniu uprawnionym na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 i Nr 156, poz. 775 oraz z 1997 r. Nr 32, poz. 184, Nr 98, poz. 603, Nr 106, poz. 673, Nr 121, poz. 770 i Nr 137, poz. 926).

2. Skarb Państwa może wnieść do funduszy — spoza listy, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 — akcje spółek, w których Skarb Państwa nie jest jedynym akcjonariuszem.

3. Akcje danej spółki mogą być wniesione tylko do jednego funduszu.

Art. 9. 1. Skarb Państwa może obejmować akcje w podwyższonym kapitale funduszu, pokrywając je wkładem pieniężnym.

2. Część akcji funduszu należących do Skarbu Państwa może zostać umorzona bez spłaty, przy czym odpowiednio zwiększa się kapitał zapasowy, a zmniejsza kapitał akcyjny. Do obniżenia kapitału akcyjnego funduszu nie stosuje się w takim wypadku przepisu art. 441 § 1 Kodeksu handlowego.

Rozdział 3

Firma, działalność i władze funduszu

Art. 10. 1. Firma funduszu powinna zawierać wyrazy: „Fundusz Przemysłu” lub „Fundusz Przemysłowy” oraz „Spółka Akcyjna”.

2. Firmy spełniającej powyższe wymagania mogą używać wyłącznie fundusze.

3. Przepis ust. 1 nie stoi na przeszkodzie podejmowaniu i prowadzeniu jakiegokolwiek działalności gospodarczej przez fundusz.

Art. 11. 1. Celem działalności funduszu jest pomnażanie majątku funduszu, w tym zwłaszcza wzrost wartości posiadanych akcji spółek.

2. W ciągu 2 lat od daty aktu założycielskiego funduszu powinien zostać złożony wniosek o dopuszczenie akcji funduszu do obrotu publicznego. Minister Skarbu Państwa, w zakresie praw, o których mowa w art. 3 ust. 2, obowiązany jest zapewnić wykonanie tego zadania.

3. Minister Skarbu Państwa corocznie przedkłada Sejmowi sprawozdanie z działalności w tym zakresie.

Art. 12. 1. Fundusz nie może nabyć papierów wartościowych, jeżeli w wyniku danej czynności ponad 25% wartości netto aktywów funduszu zostałoby ulokowane w papiery wartościowe jednego emitenta.

2. Fundusz nie może zaciągać pożyczek i kredytów oraz emitować obligacji, jeżeli w wyniku danej czynności łączna wartość zadłużenia funduszu przekroczyłaby 50% wartości netto aktywów funduszu.

Art. 13. 1. Minister Skarbu Państwa wykonuje prawa, o których mowa w art. 3 ust. 2, w formie czynności cywilnoprawnych, a w szczególności uchwał walnego zgromadzenia funduszu.

2. Dopóki Skarb Państwa jest jedynym akcjonariuszem funduszu:

- 1) walne zgromadzenia funduszu zwołuje Minister Skarbu Państwa z własnej inicjatywy albo na wniosek rady nadzorczej lub zarządu,
- 2) o dacie, miejscu i porządku obrad walnego zgromadzenia Minister Skarbu Państwa zawiadamia na piśmie radę nadzorczą i zarząd funduszu,
- 3) zgromadzenie otwiera i przewodniczy mu Minister Skarbu Państwa lub jego pełnomocnik.

Art. 14. 1. Statut funduszu określa liczbę członków rady nadzorczej na siedem albo dziewięć osób.

2. Co najmniej dwie trzecie członków rady nadzorczej funduszu, w tym jej przewodniczący, powinno być obywatelami polskimi.

3. Do kadencji pierwszej rady nadzorczej funduszu nie stosuje się przepisu art. 381 § 1 Kodeksu handlowego. Kadencja ta upływa z dniem odbycia pierwszego walnego zgromadzenia, w którym mogą uczestniczyć akcjonariusze inni niż Skarb Państwa.

Art. 15. 1. Zarząd funduszu powołuje i odwołuje radę nadzorczą.

2. Członków zarządu powołuje się, pod rygorem nieważności powołania, spośród kandydatów wyłonionych w drodze konkursu. Do konkursu stosuje się odpowiednio przepisy o przeprowadzaniu konkursu na stanowisko dyrektora przedsiębiorstwa państwowego, z tym że konkurs ogłasza i zadania komisji konkursowej wykonuje rada nadzorcza.

3. Statut funduszu może przewidywać inny sposób powołania zarządu; postanowienie takie może zostać wprowadzone najwcześniej na pierwszym walnym zgromadzeniu, w którym akcjonariusze inni niż Skarb Państwa posiadają większość głosów.

4. Członkiem zarządu może być wyłącznie obywatel polski. Przepis ten obowiązuje do dnia odbycia pierwszego walnego zgromadzenia, w którym mogą uczestniczyć akcjonariusze inni niż Skarb Państwa.

Art. 16. Skarb Państwa może przystąpić do umowy zawartej pomiędzy funduszem a członkami jego zarządu lub podmiotem gospodarczym podejmującym się zarządzania funduszem, przyrzekając w tej umowie premię w postaci akcji funduszu za osiągnięcie określonych w umowie celów. Wynagrodzenie w formie akcji funduszu nie może być płatne w terminie krótszym niż trzy lata od dnia zawarcia umowy i nie może przekroczyć 1% wartości akcji funduszu z daty zawarcia umowy.

Rozdział 4

Świadectwa udziałowe funduszy przemysłowych i ich wymiana

Art. 17. 1. Świadectwo udziałowe funduszu przemysłowego, zwane dalej „świadectwem”, jest papierem wartościowym na okaziciela, emitowanym w serii przez Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa.

2. Do emisji i obrotu świadectwami stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. — Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. Nr 118, poz. 754), chyba że niniejsza ustawa stanowi inaczej.

3. Dla każdej grupy funduszy emitowana jest odrębna seria świadectw.

Art. 18. 1. Do obrotu świadectwami i do dopuszczania świadectw do obrotu na rynku regulowanym stosuje się zasady określone przez podmioty organizujące dany rynek regulowany. Podmioty te, na wniosek emitenta, mają obowiązek dopuścić świadectwa do obrotu.

2. Obrót wtórny świadectwami może być dokonywany poza rynkiem regulowanym i bez pośrednictwa domów maklerskich; w tym zakresie nie stosuje się ograniczeń zawartych w art. 5 ustawy, o której mowa w art. 17.

3. Sprzedaż lub zamiana świadectw są wolne od opłaty skarbowej.

Art. 19. 1. Minister Skarbu Państwa określi, w drodze rozporządzenia, datę emisji świadectw danej serii, listę funduszy, których akcje będą wydawane w zamian za te świadectwa, oraz termin rozpoczęcia wydawania świadectw.

2. Minister Skarbu Państwa może, w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, wyłączyć akcje funduszu danej grupy od wydawania w zamian za świadectwa danej serii, jeżeli fundusz opóźnia się z przygotowaniem do wykonania zadania, o którym mowa w art. 11 ust. 2. Akcje takiego funduszu będą wydawane w zamian za świadectwa późniejszej serii.

3. Prawa wynikające ze świadectwa nie mogą podlegać zmianie po rozpoczęciu wydawania świadectw danej serii.

Art. 20. 1. Uprawniony ze świadectwa danej serii ma prawo do otrzymania w zamian za świadectwo, na warunkach i w trybie określonym w niniejszej ustawie, jednej akcji każdego funduszu przemysłowego określonego w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 19 ust. 1. Wykonanie powyższego uprawnienia, łącznie z dodatkowym uprawnieniem wynikającym z art. 21 ust. 3, zwane jest dalej „wymianą świadectw”.

2. Na wymianę świadectw przeznaczają się 50% akcji każdego z funduszy.

3. Pozostałe akcje funduszy, z wyjątkiem akcji, o których mowa w art. 16, przeznaczone są do zbycia na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o wykorzystaniu wpływów z prywatyzacji części mienia Skarbu Państwa na cele związane z reformą systemu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 106, poz. 673).

Art. 21. 1. Członek otwartego funduszu emerytalnego ma prawo wnieść do tego funduszu nie więcej niż dwa świadectwa danej serii; w zamian otrzymuje za każde świadectwo jednostki rozrachunkowe tego funduszu w ilości wynikającej z przeliczenia 1,4 wartości świadectwa na wartość aktywów netto na jednostkę rozrachunkową. Fundusz nie może odmówić przyjęcia świadectwa.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi termin i tryb wykonania uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, a także szczegółowe zasady wyceny świadectw.

3. Minister Skarbu Państwa w terminie i trybie określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2, przekazuje otwartemu funduszowi emerytalnemu, za każde świadectwo przyjęte na podstawie ust. 1, dodatkowo 0,4 świadectwa. Liczbę świadectw podlegających przekazaniu zaokrągla się do pełnej jednostki.

Art. 22. Członek pracowniczego funduszu emerytalnego może, w zamian za taką liczbę świadectw, jaką otrzyma na podstawie art. 24 ust. 1, otrzymać jednostki rozrachunkowe w tym funduszu. Fundusz nie może odmówić przyjęcia świadectwa.

Art. 23. Uczestnik otwartego funduszu inwestycyjnego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego może w zamian za świadectwa, na podstawie umowy z tym funduszem, nabyć jednostki uczestnictwa w tym funduszu, o ile statut tego funduszu przewiduje taką możliwość.

Art. 24. 1. Każdy obywatel Rzeczypospolitej Polskiej, który stale przebywa na terytorium kraju oraz:

- 1) w dniu 31 grudnia roku poprzedzającego rok emisji świadectw danej serii ma ukończone 18 lat, a nie spełnia kryterium określonego w pkt 2 — jest uprawniony do otrzymania jednego świadectwa tej serii,

2) w dniu 31 grudnia roku poprzedzającego rok emisji pierwszej serii świadectw ma ukończone 50 lat — jest uprawniony do otrzymania trzech świadectw danej serii.

2. Prawo do otrzymania świadectwa jest niezbywalne i nie podlega dziedziczeniu, z zastrzeżeniem przepisu art. 25 ust. 5.

3. Prawa, o którym mowa w ust. 1, nie nabywają osoby, które nabyły na warunkach preferencyjnych lub nieodpłatnie akcje lub udziały spółek Skarbu Państwa na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 51, poz. 298 i Nr 85, poz. 498, z 1991 r. Nr 60, poz. 253 i Nr 111, poz. 480, z 1994 r. Nr 121, poz. 591 i Nr 133, poz. 685 oraz z 1996 r. Nr 90, poz. 405 i Nr 106, poz. 496), ustawy z dnia 30 kwietnia 1993 r. o narodowych funduszach inwestycyjnych i ich prywatyzacji (Dz. U. Nr 44 poz. 202, z 1994 r. Nr 84, poz. 385 oraz z 1997 r. Nr 30, poz. 164, Nr 47, poz. 298 i Nr 107, poz. 691), ustawy z dnia 26 sierpnia 1994 r. o regulacji rynku cukru i przekształceniach własnościowych w przemyśle cukrowniczym (Dz. U. Nr 98, poz. 473, z 1996 r. Nr 152, poz. 724 i z 1997 r. Nr 121, poz. 770), ustawy, o której mowa w art. 8 ust. 1, oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1996 r. o łączeniu i grupowaniu niektórych banków w formie spółki akcyjnej (Dz. U. Nr 90, poz. 406 i Nr 156, poz. 775 oraz z 1997 r. Nr 121, poz. 770 i Nr 140, poz. 939).

Art. 25. 1. Sporządzanie spisów osób uprawnionych zgodnie z art. 24 ust. 1 do otrzymania świadectw, które są zameldowane na pobyt stały w kraju, należy do zadań z zakresu administracji rządowej zleconych gminom, spisy zaś osób, które nie są zameldowane na pobyt stały w kraju, sporządza Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

2. W terminie przeznaczonym na wydawanie świadectw każdy obywatel może wnieść, do organu sporządzającego spis osób uprawnionych, reklamację nieprawidłowości spisu.

3. Reklamację, o której mowa w ust. 2, składa się: co do osób mających zameldowanie na pobyt stały — do sporządzającego spis; co do osób nie mających stałego zameldowania — do wojewody właściwego według ostatniego miejsca zameldowania na pobyt stały osoby uprawnionej; w braku miejsca ostatniego zameldowania — do wojewody właściwego według miejsca wydania dowodu osobistego.

4. Właściwy organ obowiązany jest do rozpatrzenia reklamacji w ciągu 30 dni od jej wniesienia i do wydania decyzji.

5. Decyzję doręcza się niezwłocznie wnoszącemu reklamację, a gdy dotyczy ona innych osób — również tym osobom. W razie śmierci uprawnionego, w przypadku uznania wniesionej przez niego reklamacji, prawo otrzymania świadectwa podlega dziedziczeniu.

6. Osoba mająca w tym interes prawny może wnieść, w ciągu 14 dni od daty wydania decyzji, skargę za pośrednictwem organu rozpatrującego reklamację do właściwego sądu rejonowego. Do skargi należy dołączyć zaskarżoną decyzję wraz z aktami sprawy. Sąd rozpatruje sprawę w postępowaniu nieprocesowym. Od postanowienia sądu przysługuje rewizja do sądu wojewódzkiego.

Art. 26. 1. Minister Skarbu Państwa określa, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania spisów osób uprawnionych do otrzymania świadectw, tryb wydawania świadectw oraz sposób wnoszenia i rozpatrywania reklamacji.

2. Minister Skarbu Państwa może powierzyć jednemu albo kilku bankom, domom maklerskim lub innym instytucjom finansowym czynności związane z wydaniem świadectw. O miejscach odbioru świadectw należy ogłosić w środkach masowego przekazu dostępnych na obszarze całego kraju.

Art. 27. 1. Przez wydanie świadectwa rozumie się wydanie świadectwa depozytowego opiewającego na świadectwo.

2. Wydanie następuje za okazaniem dowodu osobistego uprawnionego oraz po złożeniu przez niego pisemnego oświadczenia, że nie nabył on na warunkach preferencyjnych lub nieodpłatnie akcji lub udziałów spółek Skarbu Państwa na podstawie przepisów, o których mowa w art. 24 ust. 3.

3. Uprawniony może udzielić osobie pełnoletniej pisemnego pełnomocnictwa do odbioru świadectwa. Pełnomocnictwo powinno zawierać imię i nazwisko, serię i numer dowodu osobistego oraz adres zameldowania pełnomocnika, jak również adres zameldowania lub adres zamieszkania uprawnionego, jeżeli uprawniony nie ma adresu zameldowania. Pełnomocnik obowiązany jest przy odbiorze złożyć oświadczenie uprawnionego, o którym mowa w ust. 2, z podpisem notarialnie poświadczonym lub uwierzytelniony odpis protokołu, o którym mowa w ust. 4.

4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3, może być również złożone ustnie wobec przewodniczącego zarządu gminy, sekretarza gminy lub kierownika urzędu stanu cywilnego. Oświadczenie składane jest do protokołu, podpisane przez osobę sporządzającą protokół i składającego oświadczenie. Do sporządzania protokołu stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 28. 1. Zakończenie wydawania świadectw danej serii następuje z upływem 12 miesięcy od terminu jego rozpoczęcia.

2. Termin zakończenia wydawania świadectw osobom, które wniosły reklamacje zgodnie z art. 25, przedłuża się o 10 tygodni.

Art. 29. 1. Wydanie świadectwa podlega opłacie. Opłata za wydanie świadectw danej serii będzie jednakowa dla każdego uprawnionego bez względu na liczbę przysługujących świadectw.

2. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć 5% wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej brutto, ogłoszonej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za ostatni miesiąc objęty statystyką przed wydaniem.

3. Wysokość opłaty i tryb jej wniesienia określi Minister Skarbu Państwa w drodze rozporządzenia.

Art. 30. 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowy tryb wymiany świadectw.

2. Minister Skarbu Państwa określi, w drodze rozporządzenia, termin rozpoczęcia wymiany świadectw danej serii.

3. Termin, o którym mowa w ust. 2, nie może przypadać przed dopuszczeniem do obrotu publicznego akcji wszystkich funduszy, których akcje mają być wydawane w zamian za te świadectwa.

Art. 31. Po upływie terminu zakończenia wydawania świadectw danej serii Minister Skarbu Państwa może, w drodze rozporządzenia, określić termin utraty ważności świadectw. Ogłoszenie terminu utraty ważności świadectw następuje nie później niż na rok przed upływem tego terminu.

Rozdział 5

Fundusz realizacyjny

Art. 32. 1. Tworzy się fundusz realizacyjny przeznaczony na pokrycie kosztów wykonania niniejszej ustawy, z wyjątkiem kosztów czynności, o których mowa w art. 25 ust. 1, które to koszty pokrywane są z budżetu państwa.

2. Wpływami funduszu realizacyjnego są przychody z opłat za wydanie świadectw.

3. Środkami funduszu realizacyjnego dysponuje Minister Skarbu Państwa.

4. Fundusz realizacyjny nie jest państwowym funduszem celowym w rozumieniu przepisów Prawa budżetowego.

Art. 33. 1. Po 6 miesiącach od utraty ważności wszystkich wcześniej wyemitowanych świadectw, fundusz realizacyjny ulega likwidacji. Środki pozostałe na rachunku tego funduszu stanowią przychód budżetu państwa.

2. W przypadku emisji kolejnej serii świadectw po likwidacji funduszu realizacyjnego tworzy się kolejny fundusz realizacyjny na zasadach określonych w przepisach poprzedzających.

Rozdział 6

Przepisy antymonopolowe

Art. 34. O ile poniższe przepisy nie stanowią inaczej, do kształtowania struktur podmiotów gospodarczych, o których mowa w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym (Dz. U. z 1997 r. Nr 49, poz. 318, Nr 118, poz. 754 i Nr 121, poz. 770).

Art. 35. Do komercjalizacji, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3, nie stosuje się przepisu art. 11c ustawy, o której mowa w art. 34.

Art. 36. 1. Zamiar zawarcia umowy między funduszami lub między funduszami a innymi osobami, na której podstawie fundusz nabywa akcje, podlega zgłoszeniu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od dnia uzgodnienia zamiaru przez strony, o ile umowa taka spełnia łącznie następujące kryteria:

- 1) w ich wyniku fundusz osiąga lub przekracza 10%, 25%, 33% i 50% liczby akcji danej spółki,
- 2) łączna wartość rocznej sprzedaży towarów podmiotu, którego akcje lub udziały fundusz nabywa, łącznie z wartością rocznej sprzedaży towarów konkurentów tego podmiotu, których akcje lub udziały fundusz posiada, w roku kalendarzowym poprzedzającym rok zgłoszenia zamiaru przekracza 20 milionów ECU.

2. Użyte w ust. 1 wyrażenia „towar” i „konkurent” mają znaczenie nadane im w art. 2 ustawy, o której mowa w art. 34.

3. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może, w ciągu miesiąca od daty otrzymania zgłoszenia, wydać decyzję zakazującą zawarcia umowy, o której mowa w ust. 1.

4. Zawarcie umowy, o której mowa w ust. 1, jest dopuszczalne dopiero po upływie miesiąca od dnia zawiadomienia Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o ile Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie wydał w tym terminie decyzji zakazującej jej zawarcia.

Art. 37. Do spółek, które prowadzą działalność w tym samym dziale, nie stosuje się przepisów art. 9, art. 11 ust. 2 pkt 5 i 6 ustawy, o której mowa w art. 34, jeżeli:

- 1) przynajmniej 50% akcji każdej z łączących się spółek znajduje się w posiadaniu tego samego funduszu,
- 2) przynajmniej 50% akcji spółki przejmującej i przejmowanej znajduje się w posiadaniu tego samego funduszu.

Art. 38. 1. Członek zarządu funduszu nie może być równocześnie członkiem:

- 1) władz wykonawczych innej osoby prawnej lub innej jednostki organizacyjnej prowadzącej działalność gospodarczą,
- 2) władz nadzorczych jednostki, o której mowa w ust. 1, w której Skarb Państwa lub inne państwowe osoby prawne mają łącznie większość akcji lub udziałów.

2. Członek rady nadzorczej funduszu nie może być równocześnie członkiem władz wykonawczych lub nadzorczych:

- 1) innego funduszu,
- 2) narodowego funduszu inwestycyjnego lub firmy zarządzającej jego majątkiem,
- 3) towarzystwa funduszy inwestycyjnych,
- 4) powszechnego towarzystwa emerytalnego.

Rozdział 7

Przepisy karne

Art. 39. 1. Kto, nie będąc do tego uprawniony, używa w nazwie (firmie) lub do określenia prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej określeń „Fundusz Przemysłu” lub „Fundusz Przemysłowy”,

podlega grzywnie do 1 000 000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 5.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 działając w imieniu osoby prawnej.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 40. W ustawie karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz.U. z 1984 r. Nr 22, poz. 103, z 1985 r. Nr 23, poz. 100, z 1990 r. Nr 14, poz. 84 i Nr 86, poz. 503, z 1991 r. Nr 100, poz. 442 i Nr 107, poz. 458, z 1992 r. Nr 21, poz. 85 i Nr 68, poz. 341, z 1994 r. Nr 43, poz. 160, Nr 126, poz. 615 i Nr 136, poz. 703, z 1995 r. Nr 132, poz. 641, z 1996 r. Nr 132, poz. 621, Nr 137, poz. 640 i Nr 152, poz. 720 oraz z 1997 r. Nr 71, poz. 449, Nr 79, poz. 485, Nr 102, poz. 643, Nr 121, poz. 770 i Nr 137, poz. 926) wprowadza się w części I dziale II nowy rozdział 5 w brzmieniu:

„Rozdział 5

Przestępstwa w zakresie prywatyzacji mienia Skarbu Państwa

Art. 121¹. Kto, nie będąc uprawniony do otrzymania od Skarbu Państwa świadczenia określonego przez przepisy o prywatyzacji mienia

Skarbu Państwa, w celu wyłudzenia takiego świadczenia składa fałszywe oświadczenie w sprawach przewidzianych przez te przepisy,

podlega karze grzywny do 5 000 złotych.”

Art. 41. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 43, poz. 163, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 126, poz. 626, z 1995 r. Nr 5, poz. 25 i Nr 133, poz. 654, z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 87, poz. 395, Nr 137, poz. 638, Nr 147, poz. 686 i Nr 156, poz. 776 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 30, poz. 164, Nr 71, poz. 449, Nr 85, poz. 538, Nr 96, poz. 592, Nr 121, poz. 770, Nr 123, poz. 776, Nr 137, poz. 926 i Nr 139, poz. 932, 933 i 934) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 w ust. 1:

a) pkt 41 otrzymuje brzmienie:

„41) dochód uzyskany przez podatnika ze sprzedaży:

a) świadectwa udziałowego wydanego sprzedającemu zgodnie z przepisami o narodowych funduszach inwestycyjnych i ich prywatyzacji,

b) świadectw udziałowych wymienialnych na akcje funduszy przemysłowych, wydanych sprzedającemu zgodnie z przepisami o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji w związku z reformą systemu ubezpieczeń społecznych.”,

b) w pkt 59 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje pkt 60 w brzmieniu:

„60) dochody uzyskane z tytułu przeniesienia własności świadectw udziałowych funduszu przemysłowego na rzecz otwartych i pracowniczych funduszy emerytalnych lub w zamian za nabycie jednostek uczestnictwa w otwartym albo specjalistycznym funduszu inwestycyjnym, dokonanego zgodnie z przepisami o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji w związku z reformą systemu ubezpieczeń społecznych.”;

2) w art. 52 w pkt 1 w lit. b) po wyrazach „narodowych funduszy inwestycyjnych” dodaje się wyrazy „oraz świadectw udziałowych wymienialnych na akcje funduszy przemysłowych”.

Art. 42. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 1993 r. Nr 106, poz. 482 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 1, poz. 2, Nr 43, poz. 163, Nr 80, poz. 368, Nr 87, poz. 406, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 5, poz. 25, Nr 86, poz. 433, Nr 96, poz. 478, Nr 133, poz. 654 i Nr 142, poz. 704, z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 34, poz. 146, Nr 90, poz. 405, Nr 137, poz. 639 i Nr 147, poz. 686 oraz z 1997 r. Nr 9, poz. 44,

Nr 28, poz. 153, Nr 79, poz. 484, Nr 96, poz. 592, Nr 107, poz. 685, Nr 118, poz. 754, Nr 121, poz. 770, Nr 123, poz. 776 i 777, Nr 137, poz. 926, Nr 139, poz. 932, 933 i 934 i Nr 140, poz. 939) w art. 17 w ust. 1 po pkt 30 dodaje się pkt 31 i 32 w brzmieniu:

„31) dochody funduszy przemysłowych, utworzonych na podstawie ustawy z dnia 4 września 1997 r. o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji w związku z reformą systemu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 141, poz. 945), pochodzące z dywidend oraz innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osób prawnych mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

32) dochody funduszy, o których mowa w pkt 31, pochodzące ze sprzedaży akcji spółek wniesionych do tych funduszy przez Skarb Państwa.”

Art. 43. W ustawie z dnia 28 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. Nr 121, poz. 591 oraz z 1997 r. Nr 32, poz. 183, Nr 43, poz. 272, Nr 88, poz. 554, Nr 118, poz. 754, Nr 139, poz. 933 i 934 i Nr 140, poz. 939) w art. 81 po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Minister Finansów może, w drodze rozporządzenia, określić szczególne warunki, którym ma odpowiadać rachunkowość funduszy przemysłowych.”

Art. 44. W ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 i Nr 156, poz. 775 oraz z 1997 r. Nr 32, poz. 184, Nr 98, poz. 603, Nr 106, poz. 673, Nr 121, poz. 770 i Nr 137, poz. 926) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 38 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Uprawnieni pracownicy oraz rolnicy lub rybacy przed nieodpłatnym nabyciem akcji składają oświadczenie, że nie otrzymali świadectwa udziałowego funduszy przemysłowych na podstawie ustawy z dnia 4 września 1997 r. o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji w związku z reformą systemu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 141, poz. 945).”;

2) po art. 38 dodaje się art. 38a w brzmieniu:

„Art. 38a. Uprawnienia, o których mowa w niniejszym rozdziale, nie przysługują osobom, które otrzymały świadectwa udziałowe funduszy przemysłowych na podstawie ustawy z dnia 4 września 1997 r. o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji w związku z reformą systemu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 141, poz. 945).”

Art. 45. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. — Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. Nr 118, poz. 754) w art. 2 w ust. 1 w pkt 9 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) proponowania nabycia, nabywania lub przenoszenia praw z akcji spółki wniesionych do funduszu przemysłowego, jeżeli stronami umów są wyłącznie pracownicy spółki lub fundusze przemysłowe.”

Rozdział 9

Przepisy przejściowe, szczególne i końcowe

Art. 46. Zbycie przez fundusz, w okresie trzech lat od jego rejestracji, akcji spółki, w której w wyniku wniesienia przez Skarb Państwa fundusz posiadał co najmniej 51% kapitału, jeżeli wskutek tej czynności udział funduszu w kapitale danej spółki spadłby poniżej 33%, wymaga uchwały walnego zgromadzenia funduszu.

Art. 47. Za sporządzenie aktu notarialnego utworzenia funduszu przysługuje notariuszowi wynagrodzenie w wysokości nie przekraczającej dwóch tysięcy złotych.

Art. 48. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z tym że art. 45 wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

946

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 listopada 1997 r.

w sprawie Pełnomocnika Rządu do Spraw Reformy Zabezpieczenia Społecznego.

Na podstawie art. 10 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów (Dz. U. Nr 106, poz. 492 i Nr 156, poz. 775) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustanawia się Pełnomocnika Rządu do Spraw Reformy Zabezpieczenia Społecznego, zwanego dalej „Pełnomocnikiem”.

2. Pełnomocnikiem jest sekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Socjalnej.

§ 2. Do zadań Pełnomocnika należy:

1) przygotowanie harmonogramu prac nad reformą systemu zabezpieczenia społecznego, zwaną dalej „reformą”,